

Arrest

nr. 138 043 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitisch Arabier die de Irakese nationaliteit bezit. U bent afkomstig uit Al Hindiya, provincie Kerbala (Irak), maar zou vanaf uw kindertijd in Bagdad (Irak) gewoond hebben, en dit tot uw vertrek op 2 februari 2012.

Op 14 februari 2012 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, waarna u op 22 maart 2012 gehoord werd op het Commissariaat-generaal. Op 5 juni 2012 werd u echter een weigeringsbeslissing betekend, die op 5 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) werd bevestigd.

Nadien, met name op 5 juni 2013, diende u, op basis van nieuwe elementen, een tweede asielaanvraag in. Op 10 juli 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze tweede aanvraag evenwel niet in overweging te nemen, hetgeen u, enkel verwijzend naar de slechte veiligheidssituatie in Bagdad, op 27 augustus 2013 deed besluiten een derde asielaanvraag in te dienen, welke op 1 oktober 2013 in overweging werd genomen.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u 11 artikels en rapporten neer mbt de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat hoewel u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 21 november 2013, nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag in België inriep, het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien bracht u tijdens ditzelfde gehoor evenmin een nieuw element aan dat een ander licht werpt op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat de toen door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waren, en verwees u geen enkele keer naar de elementen die u tijdens uw tweede asielaanvraag aanhaalde (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5).

Wat betreft de nieuwe feiten die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanbracht, dient opgemerkt worden dat u expliciet stelde dat de enige reden waarom u op heden niet naar Irak terug zou kunnen keren de huidige veiligheidssituatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, was (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5). Op geen enkel moment bracht u zelf een element aan waaruit blijkt dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Irak.

Dat u nadien – met name nadat u nog enkele vragen gesteld waren mbt uw voormalige activiteiten in Irak (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 6-9) – van mening veranderde en verklaarde dat u naast de subsidiaire bescherming tevens het vluchtelingenstatuut verdiende – met name omdat u destijds lid zou geweest zijn van de Baath partij en om deze reden in 2004 verplicht ontslag zou moeten nemen hebben uit uw functie als bediende bij het Ministerie van Sport (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 8-9) – volgt het Commissariaat-generaal geenszins. Zo dient vooreerst opgemerkt worden dat u deze activiteiten/feiten nooit tijdens uw eerste asielaanvraag inriep (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2012, pp. 1-21), en evenmin naliet deze opnieuw aan te halen bij uw derde asielaanvraag (Vragenlijst CGVS, 12 september 2013, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5), hetgeen uw geloofwaardigheid in dit verband ernstig ondermijnt. Dat u hier evenmin naar verwees toen u expliciet gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom u een derde keer asiël aanvraag, of vreest indien u op heden naar Irak zou moeten terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 4-5), doet het Commissariaat-generaal uw geloofwaardigheid des te meer in vraag stellen. Dat u bovendien – toen u gevraagd werd wat voor werk u tussen 1997 en 2004 gedaan had – enkel beweerde in een hotel en als imker en bakker gewerkt te hebben, zonder ook maar enige melding te maken van uw werk op het Ministerie van Sport (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, p. 6), illustreert nogmaals dat u niet eerlijk bent en bepaalde zaken bewust achterhoudt.

Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat het loutere feit dat u vroeger, net als vele andere Irakezen, lid zou geweest zijn van de Baath partij en in 2004, net als vele andere personen met een Baath verleden, verplicht zou geweest zijn uw functie als bediende bij het Ministerie van Sport op te geven (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 7; 9), op zich niet afdoende is om op heden, anno 2013, van een gegronde vrees voor vervolging te spreken, te meer u ook nog aangaf dat u nooit echt overtuigd zou geweest zijn van de principes van de Baath partij en u er sinds uw ontslag in 2004 geen lid meer van zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 8-9).

Gelet op dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

De documenten die u ter staving van uw derde asielaanvraag neerlegde, veranderen bovenstaande vaststellingen niet, daar het enkel artikels en rapporten betreffen mbt huidige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra-stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nassariyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIL sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal- Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar. In Babil worden weliswaar gevechten gerapporteerd in het noorden van de provincie, maar in de overwegend sjiitische, zuidelijke provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna vonden geen directe confrontaties plaats tussen het Iraakse leger en militanten van ISIL. Het geweld in deze provincies bleef beperkt tot een aantal kleinschalige terreuraanslagen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid- Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit.

Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheids campagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Iraakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Daar de veiligheidssituatie in het Iraakse zuiden beduidend beter is dan Centraal-Irak, is deze regio een mogelijk vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De opgedreven olieontginning in de provincie Basra en het toenemende pelgrimstoerisme in de steden Najaf en Kerbala zorgen daarenboven voor een economische heropleving die buitenlandse investeerders naar deze steden lokt.

De verbeterde veiligheidssituatie en de economische heropleving in de Zuid-Iraakse provincies creëerden op de private arbeidsmarkt hoofdzakelijk kansen voor gekwalificeerde werknemers. Op de private arbeidsmarkt kijken werkgevers vooral uit naar boekhouders, personeel met administratieve vaardigheden, informatici, ingenieurs en constructiewerkers. De vraag naar werknemers met dergelijke competenties is dusdanig groot dat de politieke, tribale en/of familiale connecties van de sollicitant geen rol spelen in de aanwervingsprocedure. Het is vooral bij het bekomen van werk in de openbare sector dat de politieke, familiale en/of tribale connecties van de betrokkene doorslaggevend zijn. Ook omkoopsommen spelen bij het bekomen van een job in de openbare sector een belangrijke rol.

Zoals elders in Irak heerst er ook in Zuid-Irak een woningtekort, doch is het probleem er minder acuut dan in Bagdad. De afgelopen jaren werden een aantal grootschalige woonprojecten in Basra, Kerbala en Najaf. De overige socio-economische indicatoren in het Iraakse zuiden tonen een gevarieerd beeld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u – ondanks u lange tijd in Bagdad woonachtig was – over een redelijk intern vestigingsalternatief in Zuid-Irak, en meer bepaald in Kerbala, beschikt. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u een Sjiitisch moslim bent die te Al Hindiya – toen nog behorend tot de provincie Babil – geboren is, wiens ouders beide uit de stad Al Hillah afkomstig zijn en wiens stam, Al Yasari, eveneens afkomstig is uit de regio's Al Hillah en Al Karbala (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 4-5); hetgeen het Commissariaat-generaal doet aannemen dat u in deze regio's over de nodige familiale/tribale banden beschikt – te meer u ook aangaf dat u destijds weldegelijk contacten onderhield met leden van uw stam in Bagdad (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, p. 5). Daarnaast beschikt u als universitair geschoolde die jarenlang een decoratie/renovatiebedrijf gerund heeft (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2012, pp. 3-6) ook over de nodige capaciteiten en werkervaring om in een regio, waar u tevens over de nodige familiale/tribale banden beschikt, opnieuw aan de slag te gaan. Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kerbala te bewerkstelligen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die bovendien voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Dat u zich niet in Zuid-Irak zou kunnen vestigen (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, p. 9), houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat uw beweerde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in Zuid-Irak zou kunnen (her)vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt

in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en zijn afkomst uit Irak, meer bepaald uit Bagdad. Hij meent dat *in casu* de veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld, daar hij in Al Hindiya enkel geboren werd en er geen banden heeft en hij zijn verdere leven doorbracht in Bagdad waar zijn familie woonachtig is. Hij voert aan dat er in Bagdad een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat verweerder ten onrechte oordeelt dat hij zich in Kerbala in Zuid-Irak zou kunnen vestigen.

Verzoeker wijst erop dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden kan zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming betekenisvol is. Hierbij is volgens hem ook een beoordeling van de mensenrechtensituatie en sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk. Verzoeker meent dat verweerders informatie waaruit blijkt dat er geen wetten van kracht zijn die verhinderen dat een burger zich elders op het grondgebied van Irak gaat vestigen, dat er een familielid in Zuid-Irak zou wonen en dat dit voldoende is om van een redelijk vestigingsalternatief te spreken, wordt tegengesproken door objectieve informatie en hij verwijst naar een rapport van het *Home Office* van 31 december 2013. Verzoeker vindt bovendien geen informatie in het administratief dossier waaruit zou blijken dat hij zich in Irak naar andere delen zou kunnen verplaatsen, zoals verweerder stelt. Vervolgens stelt verzoeker dat men op een veilige wijze naar de regio moet kunnen reizen waar men over een intern vestigingsalternatief zou beschikken. Dit houdt volgens hem in dat men niet kan vliegen op Bagdad en dan via Bagdad naar Al Hillah of Al Hindiya zou moeten, dat een rechtstreekse vlucht naar het alternatief noodzakelijk is en dat er geen ernstige schade mag zijn die zich zou voordoen in de regio. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder dit naar alle redelijkheid en rekening houdend met alle omstandigheden en de actuele veiligheidssituatie in heel Irak heeft onderzocht. Uit de website van *flightradar24* blijkt volgens verzoeker enkel dat er in Irak nog een aantal andere luchthavens zijn buiten Bagdad en dat er vliegtuigen landen en vertrekken, maar meer niet. Hieruit blijkt volgens hem niet dat hij Al Hindiya op een veilige manier kan bereiken. Verweerders beoordeling van de risico's van weggebruikers in de zuidelijke provincies is volgens verzoeker niet in overeenstemming met de werkelijkheid. Hij merkt tevens op dat zijn informatie van verweerder dateert van 21 maart 2014 en aldus niet meer actueel is, gelet op het door verschillende terroristische groeperingen hoog oplaaierende geweld. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat terroristische groeperingen overal in Irak voorkomen en zeker in het zuiden.

Het onderzoek over verzoeker zowel financieel als sociaal in staat zou zijn om te overleven in Zuid-Irak is volgens hem *in casu* slechts zeer summier gevoerd. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stelt verzoeker dat nergens blijkt of onderzocht werd of hij wel degelijk financieel draagkrachtig genoeg is teneinde zich te hervestigen in Zuid-Irak, noch of hij wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt waarop hij “effectief” kan rekenen.

Verzoeker meent dat wanneer de sociaal-economische factoren in Irak bekeken worden, gelinkt aan de toestand van de mensenrechten, er tot de vaststelling gekomen kan worden dat hij zich niet redelijkerwijze in Zuid-Irak kan vestigen, aangezien hij daar in een uiterst schrijnende situatie zal terecht komen. Hij stelt beschouwd te zullen worden als een IDP en wijst erop dat de situatie voor IDP's in Zuid-Irak "allesbehalve" te noemen is. Volgens hem dient ook rekening gehouden te worden met alle omstandigheden, zoals gezondheid en financiële toestand. Verzoeker verwijst naar een reeks artikelen en rapporten. Hij stelt dat de grote hoeveelheid van de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats zijn, dat er geen goede levensomstandigheden zijn en dat de toegang tot gezondheidszorg extreem laag is; dat het voor talloze IDP's niet mogelijk is om zich te registreren; dat er reeds veel IDP's in Kerbala aanwezig zijn, hetgeen een hoge impact heeft op de sociaal-economische situatie, zeker aangezien hij geen netwerk heeft. Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde geen contacten te hebben in Zuid-Irak. Het clansysteem werkt volgens verzoeker niet op de manier dat het louter behoren tot de clan zal inhouden dat men zich zonder problemen ergens kan hervestigen. Verweerder kan geen garanties geven dat verzoeker hiertoe toestemming zal krijgen. Verzoeker verwijst nog naar de talrijke attesten van woonst van zijn familieleden die hij ter terechtzitting van 27 juni 2014 door middel van een aanvullende nota bij de Raad neerlegde. Deze tonen volgens hem aan dat zijn familieleden allemaal woonachtig zijn in Bagdad en enkel in Bagdad over een familiaal netwerk beschikt. Verzoeker meent dat verweerders standpunt dat hij initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en dus ook naar Kerbala kan verhuizen, nergens op slaat. Verhuizen van het ene oorlogsgebied naar het andere is geen oplossing, aldus verzoeker. Verzoeker wijst erop dat het wordt afgeraden mensen te laten hervestigen in Zuid-Irak. De veiligheidssituatie is er niet stabiel en er zijn veel aanslagen tegen sjiïeten. Verweerders informatie is niet actueel. Er zijn meerdere mensenrechtenproblemen in Irak, waaronder restricties op vrijheid van beweging. Verzoeker vraagt zich af in welke mate hij veilig naar de nieuwe streek zou moeten gaan nu hij gedropt zal worden in de oorlogszone die Bagdad is. Verzoeker verwijst naar twee rapporten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog als volgt: *"In de bestreden beslissing toont verweester op geen enkele manier aan dat verzoeker over een redelijk en intern vestigingsalternatief beschikt. Bovendien kan Al Hillah of Al Hindiya zeker niet als een intern vluchtalternatief worden beschouwd, nu verweester in haar aanvullende nota dd. 23 april 2014 zelf heeft aangegeven dat het niet veilig is. "Uit deze informatie blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geeld voordoet." Vervolgens wordt daar verweester Babil (en dus Al Hillah) niet meer als veilig weerhouden. Ook Al Hindiya kan niet weerhouden worden als een redelijk vestigingsalternatief. Niet enkel omdat zij zich niet op veilige manier er naartoe kan begeven, doch ook omdat hij, buiten het feit dat hij er werd geboren, geen enkele band heeft met deze stad. Hij heeft er geen familie en geen netwerk. Gezien deze persoonlijke factoren kan geen intern vluchtalternatief worden weerhouden."*

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar een reeks artikelen en stelt dat de situatie in Centraal-Irak levensgevaarlijk is. Ook in 2014 bleef het aantal bomaanslagen verder gaan. Verweerder kan deze actualiteit niet negeren. Iraq Body Count stelt een enorme verhoging van het aantal dodelijke slachtoffers vast, zo stelt verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat het geweld en de geweldaanlagen dagelijks in heel Irak opnieuw zeer grote proporties aannemen en dat dit geweld zich zonder meer uitbreidt naar Zuid-Irak waar de sjiïeten de meerderheid vormen en daarom het doelwit vormen van de aanslagen.

Verder stelt verzoeker nog het volgende in zijn verzoekschrift: *"Het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers die hierbij vallen evenaart de aantallen van in 2007, in het jaar 2007 kende verweester wel subsidiaire bescherming toe aan kandidaat-vluchtelingen uit gans Irak. Er is geen enkele reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Irak op heden anders te behandelen dan een tijd geleden toen dezelfde situatie zich voordeed en om aan deze personen minder bescherming te bieden. Gelet op het feit dat het verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden. Het is op heden niet aangewezen om verzoeker terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land zoals Irak. Hierboven werd meer dan genoegzaam aangetoond*

dat verzoeker zich niet veilig kan hervestigen in Zuid – Irak. Verhuizen naar Zuid – Irak zal voor verzoeker geen soelaas brengen in een poging op een “beter en veilig leven”.

2.1.3. Verzoeker voegt de volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift: een nota van de UN High Commissioner for Refugees van 23 juli 2003 (stuk 3), een rapport van het *Home Office* van 31 december 2013 (stuk 4), een beschikking van de Raad van 4 november 2013 (stuk 5), de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012 (stuk 6), acht rapporten (stukken 8-12, stuk 22 en stukken 30-31) en twintig artikelen (stuk 7, stukken 13-21, stukken 23-29 en stukken 32-34).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” van 25 juli 2014 (bijlage 1).

2.1.5. Met een aangetekend schrijven van 8 december 2014 brengt verzoeker een document bij van UNHCR van oktober 2014, *in casu “UNHCR position on returns to Iraq”* (eigen vertaling: “*Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak*”) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: “*Vooreerst dient vermeld te worden dat hoewel u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 21 november 2013, nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag in België inriep, het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien bracht u tijdens ditzelfde gehoor evenmin een nieuw element aan dat een ander licht werpt op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat de toen door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waren, en verwees u geen enkele keer naar de elementen die u tijdens uw tweede asielaanvraag aanhaalde (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5). Wat betreft de nieuwe feiten die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanbracht, dient opgemerkt worden dat u expliciet stelde dat de enige reden waarom u op heden niet naar Irak terug zou kunnen keren de huidige veiligheidssituatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, was (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5). Op geen enkel moment bracht u zelf een element aan waaruit blijkt dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw*

politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Irak. Dat u nadien – met name nadat u nog enkele vragen gesteld waren mbt uw voormalige activiteiten in Irak (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 6-9) – van mening veranderde en verklaarde dat u naast de subsidiaire bescherming tevens het vluchtelingenstatuut verdiende – met name omdat u destijds lid zou geweest zijn van de Baath partij en om deze reden in 2004 verplicht ontslag zou moeten nemen hebben uit uw functie als bediende bij het Ministerie van Sport (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 8-9) – volgt het Commissariaat-generaal geenszins. Zo dient vooreerst opgemerkt worden dat u deze activiteiten/feiten nooit tijdens uw eerste asielaanvraag inriep (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2012, pp. 1-21), en evenmin naliet deze opnieuw aan te halen bij uw derde asielaanvraag (Vragenlijst CGVS, 12 september 2013, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 2-5), hetgeen uw geloofwaardigheid in dit verband ernstig ondermijnt. Dat u hier evenmin naar verwees toen u expliciet gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom u een derde keer asiel aanvraag, of vreest indien u op heden naar Irak zou moeten terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 4-5), doet het Commissariaat-generaal uw geloofwaardigheid des te meer in vraag stellen. Dat u bovendien – toen u gevraagd werd wat voor werk u tussen 1997 en 2004 gedaan had – enkel beweerde in een hotel en als imker en bakker gewerkt te hebben, zonder ook maar enige melding te maken van uw werk op het Ministerie van Sport (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, p. 6), illustreert nogmaals dat u niet eerlijk bent en bepaalde zaken bewust achterhoudt. Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat het loutere feit dat u vroeger, net als vele andere Irakezen, lid zou geweest zijn van de Baath partij en in 2004, net als vele andere personen met een Baath verleden, verplicht zou geweest zijn uw functie als bediende bij het Ministerie van Sport op te geven (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 7; 9), op zich niet afdoende is om op heden, anno 2013, van een gegronde vrees voor vervolging te spreken, te meer u ook nog aangaf dat u nooit echt overtuigd zou geweest zijn van de principes van de Baath partij en u er sinds uw ontslag in 2004 geen lid meer van zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 21 november 2013, pp. 8-9). Gelet op dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. De documenten die u ter staving van uw derde asielaanvraag neerlegde, veranderen bovenstaande vaststellingen niet, daar het enkel artikels en rapporten betreffen mbt huidige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak.” De vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker jarenlang in Bagdad verbleef.

Uit het door verzoeker bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om toepassing te maken van een intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS